

[A. Johansen.]

nøjes med de lavere Tilskud. En saadan Belastningsprøve paa Solidaritet kunde muligvis tjene som godt Eksempel for adskillige andre Medborgere. Det samme kan i øvrigt med god Grund siges om Arbejdernes indre Fordeling af Byrderne, idet det ikke er de Medlemmer, der bidrager mest, som faar de største Ydelser, men derimod omvendt, saa at en stor Del Medlemmer overvejende betaler og kun nyder lidt eller slet ingenting.

Hvad Tilskudsskalaen angaar, er det i øvrigt kun, naar man ser bort fra Forpligtelserne over for Fortsættelseskasserne, at man for de lavest lønnedes Vedkommende har nærmet sig Tilskudsprocenten fra 1907. Tager man denne Udvidelse af den forsikringsmæssige Understøttelse, der skulde udgøre en Slags Erstatning for de i 1927 ophævede Lovbestemmelser om ekstraordinær Understøttelse, med i Betragtning, er Hjælp til Selvhjælps-Princippet i væsentlig Grad forskudt i Retning af Selvhjælp. Og under de langvarige Kriseforhold, under hvilke Arbejdsløshedsprocenten har antaget en Størrelse, der tidligere var ukendt, er det i særlig Grad gaaet ud over Arbejdsmændenes store Arbejdsløshedskasse, idet denne foruden sine egne ubeskæftigede ogsaa til Dels maa tage mod Tilgangen af den overflødige Arbejdskraft i andre Fag og derfor har en Arbejdsløshedsprocent paa mellem 20 og 50. Det er ganske givet, at der over for en Belastning eller rettere en Overbelastning, som dette og andre Fag er ude for, maa tages Hensyn, hvis man ikke vil risikere, at Belastningen skal sprænge Forsikringsrammerne.

Lad mig minde om, at Dagpengenes Maksimum efter den oprindelige Lov var 2 Kr., inden for hvilken Ramme Kasserne raadede frit med Hensyn til Sats for Forsørgere og Ikke-Forsørgere samt for ældre eller yngre Medlemmer. I Efterkrigstiden, da andre Forsikringsformer — Ulykkesforsikring og Sygeforsikring f. Eks. — fik Maksimum forhøjet til 6 Kr. pr. Dag, nøjedes Arbejdsløshedskasserne med en Forhøjelse til 4 Kr. Det skete naturligvis under Hensyn til egne Muligheder, men der var dog sikkert Fag, som vilde have kunnet tage et større Maksimum, hvis Kasserne som Helhed havde sat ind derpaa og opnaaet Adgang dertil.

Forskellen mellem Grænserne for Forsørgere og Ikke-Forsørgere indførtes gennem Dyrtidstillæggene i Lovene 1917—20 og bibeholdtes i det i December 1921 vedtagne Lovkompleks om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Forskellen i

Maksimum blev dengang sat til 50 Øre daglig, hvad Kasserne Medlemmer efterhaanden vænnede sig til, men den i 1927 gennemtvungne Nedsættelse til 3 Kr. pr. Dag for Ikke-Forsørgere har navnlig for de noget ældre af disse virket urimeligt.

Den nugældende Lov har for sin væsentligste Dels Vedkommende virket i omtrent 5 Aar, idet dens Bestemmelser om den ordinære Forsikring traadte i Kraft i Slutningen af Juni 1932. Det er ikke saa lidt over Gennemsnittet af Levealderen for en Arbejdsløshedslov for den sidste Snese Aars Vedkommende, og Loven skulde derfor kunne betragtes som en god Lov, hvad den unægtelig ogsaa er i Sammenligning med sin Forgænger fra 1927. Tiden siden 1932 har dog givet visse Erfaringer, som kræver Ændringer, og jeg takker derfor den højtærede Socialminister, fordi han har foranlediget, at Loven er taget op til Revision.

Hvad de enkelte Ændringer angaar, giver de første 3 Paragraffer vedrørende Arbejdsanvisningen ingen Anledning til Omtale fra min Side.

I § 4 foreslaas en Bestemmelse strøget, som under vor Modstand og sikkert uden særlig Begejstring fra de daværende Regeringspartiers Side blev indført i Loven i 1927. Bestemmelsen gav Adgang til Anerkendelse af Arbejdsløshedskasser af en Støbning, som var i Strid med Principperne i den hidtidige Lovgivning og alene havde til Formaal at tjene en enkelt Institutions Interesser. Hvis det samme skulde være sket med Hensyn til andre bestaaende eller opstaaende Separatbevægelser, havde vi kunnet komme godt op at køre! Den eneste Kasse, der bestaar i Kraft af denne Bestemmelse, er forsikringsmæssigt set en Uting, nærmest en Skifting og tillige et Skattely for dem, der ønsker at slippe lettere fra de Forpligtelser, som det store Flertal af Arbejdere maa underkaste sig. Af den Grund har der inden for Arbejdsløshedsforsikringen, inden for Arbejdsverdenen til Stadighed været stor Utilfredshed med, at man foretog dette Sidspring af Hensyn, som vi i hvert Tilfælde ikke kan anerkende. Vi er derfor ogsaa taknemmelige for, at der er stillet Forslag om, at dette Misforhold skal ophæves. I den følgende Paragraf i Lovforslaget er der indføjet Bestemmelser, som skal afværge uheldige Følger af, at denne Kasse ophører at have Statsanerkendelse, og gør det muligt for Medlemmerne at bjærge deres erhvervede Rettigheder.

Angaaende Lovforslagets § 10 skal jeg